

[Arbejdsministeren]

sig, uden at gøre indgreb i retten til at indgå eksklusivaftaler.

Der sker intet indgreb i bestående organisationsaftaler på arbejdsmarkedet, og der sker ingen indskrænkning i retten til at indgå eksklusivaftaler, og jeg vil gerne gentage det, så der ikke er tvivl om det. Regeringen har før sagt, hvad vi mener om et forbud mod indgåelse af eksklusivaftaler, og det står vi ved. Vi mener ikke bare, at det er et umotiveret, ugennemtaenkt og forkert indgreb i aftalefriheden på arbejdsmarkedet; men overført til hele samfundet – og det må man vel retfærdigvis gøre, hvis man skal gøre et sådant indgreb – vil det betyde, at vitale samfundsfunktions, også uden for arbejdsmarkedet, ville blive berørt af det.

Men vi kan selvfølgelig ikke, selv om vi er uenige i den dom, der er fældet i Strasbourg, selv om vi er enige såvel med professor Carl Aage Nørgaard som med professor Max Sørensen i deres udtalelser i forbindelse med rettens behandling, sætte os ud over klare internationale forpligtelser. Vi kan ikke klare os med en hr. Waldorffs flotte bemærkning om, at Den europæiske Menneskerettighedsdomstol jo kun er en klassedomstol. Var det en klassedomstol, der behandlede det græske juntastyre i sin tid? Er det en klassedomstol, som man nu indklager de tyrkiske generaler for? Er det en klassedomstol, som har behandlet i snesevis af alvorlige spørgsmål vedrørende menneskerettighederne? Skal man – blot for at blive i denne vulgære sprogbrug – alene fordi der er faldet en enkelt forkert afgørelse også efter den danske regerings opfattelse, skal man så sætte dette europæiske retsmaskineri ud af funktion? Vi mener det ikke.

Jeg vil gerne gentage det spørgsmål, som justitsministeren stillede til socialistisk folkeparti før, og jeg vil gerne have et svar. Hvis det er rigtigt, som justitsministeren og justitsministeriets embedsmænd har fastslået, at der de facto er en folkeretlig forpligtelse for Danmark til at gennemføre dette lovforslag, vil socialistisk folkeparti i sin modstand mod forslagets indhold så drage den konsekvens af anbefale Danmark at trække sig ud af det europæiske menneskerettighedssamarbejde? Jeg synes, at socialistisk folkeparti – der angriber regeringen, som jo i dette spørgsmål har haft den samme principielle holdning som socialistisk folkeparti – skylder at for-

klare folkettinget, hvordan man ville have stillet sig, hvis man havde været i en tilsvarende tvangssituation. Man kan selvfølgelig holde sig til det gamle ord, som vi før diskuterede, at dobbeltmoral er bedre end ingen moral. Men hvis regeringen i dette tilfælde kun kunne operere med ét moralsæt, hvilket skal så vælges efter SFs opfattelse? Skal vi vælge den Waldorffske løsning og smide alt dette over bord, der er opbygget omkring menneskerettighederne, eller skal vi også på områder, hvor det ikke er os kært, hvor det er os surt, opfylde de forpligtelser, vi folkeretligt har påtaget os?

Det er et spørgsmål, som vil blive gentaget indtil det øjeblik, da socialistisk folkeparti besvarer det og besvarer det reelt og ikke som hr. Ole Henriksen heroppefra henviser til en sag, som intet har med det at gøre, nemlig om et EF-samarbejde om fortolkningen af et direktiv, som Danmark i øvrigt til fulde har efterlevet i sin lovgivning, nemlig direktivet om ligelønsbestemmelser, hvor der alene var tale om formulering af en enkelt sætning, og hvor man forhandlede sig til rette både i Ministerrådet og med Kommissionen, sådan at der ikke kom nogen retssag ud af denne sag, altså et spørgsmål, som slet ikke kan bruges parallelt.

Så vil jeg gerne sige til de borgerlige ordførere, at vi selvfølgelig er parate til at diskutere genansættelse som princip. Det har altid fra arbejderbevægelsen været et ønske, at man diskuterede genansættelse, når folk blev uberettiget afskediget, f.eks. fordi man er blevet gravid. Når et menneske, der bliver frugtsommeligt – og det er fortsat fortrinsvis kvinder i dette samfund – kan afskediges ved, at arbejdsgiveren blot betaler en bøde, når arbejdsgiveren siger: du er gravid, du er fyret, er det da et mindre indgreb end dette, at folk ikke vil indmelde sig i en faglig organisation? Ikke efter vore begreber, og vi kan heller ikke forestille os, at det efter borgerlige begreber skulle forholde sig sådan.

Det vil sige, at hvis man ønsker genansættelse indført her, altså virkelig at tage et banebrydende skridt i funktionærlovgivningen, i lovgivningen om beskyttelse af gravide kvinder og i den øvrige lovgivning på arbejdsmarkedet, så er vi selvfølgelig fra regeringens og socialdemokratiets side parate til at drøfte genansættelsesprincippet. Vi er selvfølgelig også nødt til at inddrage arbejdsmar-